

GREFVEN AF
MONTECRISTO.

AF ALEXANDRE DUMAS.

2.

U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE : 1900.

U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE : 1900.

W 78

GREFVEN

AF

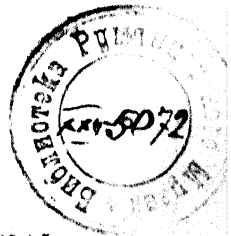
MONTECRISTO.

AF

ALEXANDRE DUMAS.

ÖFVERSÄTTNING.

SENARE DELEN.

STOCKHOLM,
HJALMAR LINNSTRÖMS FÖRLAG.
1882.

P. A. NYMANS TRYCKERI.

1.

Testamentet.

Just när Barrois gick, betraktade Noirtier sin sondotter med det sluga uttryck, som innefattade så mycket. Den unga flickan förstod denna blick, och äfven så hennes far, ty hans panna mörknade och hans ögonbryn rynkades.

Han tog en stol, slog sig ned i den lames rum och väntade.

Noirtier åsåg med fullkomlig likgiltighet hans beteende, men med en sidoblick bad han Valentine att icke oroa sig, utan äfven stanna qvar. Tre qvart senare kom Barrois tillbaka med notarien.

— Min herre, sade Villefort efter de första helsningarna, ni är kallad af min far, herr Noirtier de Villefort, som sitter der. En allmän förklaring har beröfvat honom hans lemmars bruk och talförmågan, och endast vi lyckas med mycken möda förstå brutna delar af hans tankar. — Noirtier vädjade med sin blick till Valentine, och det så allvarligt och bjudande, att hon genast svarade: Men jag förstår allt, hvad min farfar vill säga.

— Det är sant, inföll Barrois, hon förstår allt, allt utan undantag, såsom jag på hitvägen meddelade herr notarien.

— Förlåten mig, min herre och ni, min fröken, yttrade notarien till Villefort och Valentine, detta är ett af de fall, der den offentlige embetsmannen, om han handlar obetänksamt, åsamkar sig en vådlig ansvarighet. Första villkoret för en akts giltighet är naturligtvis, att notarien är fullt öfvertygad, det han troget tolkat viljan hos den, som förestafvar den. Men jag kan icke själf göra mig förvissad om gillandet eller ogillandet af en klient, som ej kan tala, och emedan föremålet för hans önsknningar eller motvilja, i anseende till hans olyckliga mållöshet, icke kan tydligen förklaras för mig, är min embetsåtgärd här onyttig och skulle äfven vara olagligen utförd.

Notarien var i begrepp att taga afsked. Ett omärkligt segerlöje sväfvade på kunglige prokurators läppar. Noirtier deremot såg på Valentine med ett sådant uttryck af smärta, att hon gick fram till notarien och sade: Min herre, det språk, jag talar med min farfar, är lätt att lära sig, och på samma sätt, som jag förstår honom, kan jag ock inom få minuter lära er att förstå honom. Hvad fordras för ert samvetes fullkomliga lugnande?

— Jo, det, som fordras, för att våra embetshandlingar skola vara giltiga, min fröken, svarade notarien, det vill säga vissheten om gillande eller ogillande. Man kan upprätta sitt testamente sjuk till kroppen, men förståndet måste vara sundt.

— Nå väl, min herre, med två tecken kan ni förskaffa er visshet, att min farfar aldrig fullständigare egt sitt sunda förstånd.

Beröfvad talförmågan och möjligheten att röra sig, tillsluter herr Noirtier ögonen, då han vill säga ja, men blinkar flere gånger, då han vill säga nej. Detta är nog för att tala med herr Noirtier. Var god och försök. — Den blick, som gubben nu kastade på Valentine, uttryckte så mycken ömhet och erkänsla, att till och med notarien förstod den.

— Ni har hört och förstått, hvad er sondotter nyss uppgifvit för mig? frågade notarien. — Noirtier tillslöt långsamt ögonen och öppnade dem om ett ögonblick.

— Och bekräftar ni, hvad hon sade, det vill säga, att de tecken hon omnämnt äro de, genom hvilkas tillhjälp ni tolkar er tanko?

— Ja, tecknade åter igen gubben.

— Är det på er begäran jag blifvit tillkallad?

— Ja.

— För att upprätta ert testamente?

— Ja.

— Och ni vill icke, att jag går, förrän ett sådant upprättats?

Den lame blinkade flere gånger ganska lifligt.

— Nå väl, förstår ni nu, frågade den unga flickan, och är ert samvete tryggadt? Men innan notarien hann svara, tog Villefort honom afsides och yttrade: Min herre, tror ni, att en person, utan att lida allvarsam skada till sina själsförmögenheter, kan uthärda en så förfärlig fysisk stöt som den, af hvilken herr Noirtier träffats?

— Det är icke egentligen det, som oroar mig, svarade notarien, men jag undrar, hur man skall kunna komma derhän att gissa hans tankar för att framkalla svaren.

— Ni ser således, att saken är omöjlig, sade Villefort.

Valentine och gubben hörde detta samtal. Noirtier fläste sin blick så skarpt och ihållande på Valentine, att den påtagligen uppmanade henne till en invändning.

— Herr notarie, sade hon, oroar er alls inte deröfver. Så svårt det än må vara eller, rättare sagdt, kan synas er vara att utleta min farfars tanke, åtager jag mig att för er göra den så uppenbar, att hvarje tvifvel derom försvinner. Jag har i sex år vårdat herr Noirtier, och må han sjelf säga, om någon enda af hans önsknin-gar stannat begravnen i hans bröst af bristande förmåga hos mig att förstå honom.

— Nej, tecknade gubben.

— Låt oss försöka då, sade notarien; antar ni fröken till tolk?

Den lame tecknade ja.

— Godt! Låt höra, min herre, hvad fordrar ni af mig, och hvilken laga handling skall jag uppsätta?

Valentine genomgick alfabetet ända till bokstafven T.

Vid denna bokstaf hejdade henne Noirtiers vältaliga blick.

— Det är bokstafven T, som först åstundas, det ser man, yttrade notarien.

— Vänta, sade Valentine; derefter vände hon sig till sin farfar: Ta... te...

Gubben hejdade henne vid den andra stafvelsen. Då tog Valentine ordboken och genomgick sidorna med fingret. Notarien såg uppmärksamt på.

— Testamente, utvisade fingret, hejddadt af gubbens tecken.

— Testament! utropade notarien; det är tydligt. Herrn vill låta sätta upp sitt testamente. — Ja, tecknade Noirtier i flere omgångar.

— Det är likväl märkvärdigt, medgif det, herr prokurator, sade notarien till den häpne Villefort.

— Det är det visst, genmålde denne, och ännu märkvärdigare kommer sjelfva testamentet att bli, ty jag kan icke tänka mig, huru paragraferna skola ord för ord komma på papperet utan min fintliga dotters ingifvelser. Men Valentine torde bli allt för mycket intresserad i saken att vara en passande tolk för herr Noirtier de Villeforts allt för dunkelt uttryckta vilja.

— Nej, nej, tecknade den lame.

— Hvad! utropade herr de Villefort; skulle Valentine icke vara intresserad i testamentet?

— Nej, tecknade Noirtier.

— Min herre, sade notarien, som var förtjust öfver detta första försök och glädde sig åt att få ute i världen berättat enskildheterna af denna spännande tilldragelse, min herre, ingenting synes mig nu lättare, än hvad jag nyss ansåg för omöjligt, och detta testamente blir helt enkelt ett »mystiskt» testamente, det vill säga ett sådant, som lagen förutsett och tillåtit med vilkor, att det uppläses i sju vitnens närvaro samt inför dem godkännes af testator och förseglas af notarien. Ilvad beträffar tiden för dess uppsättande, bör det knapt draga längre ut än ett vanligt testamente, ty först och främst har man den vanliga ordalydelsen, som är lika i alla, och hvad sedan de närmare bestämmelserna angår, kunna dessa till större delen utletas från testators förmögenhetsvilkor och af herr prokuratorn, som har testators affärer om hand. Men på det denna akt må bli fullkomligt oantastlig, skola vi gifva den samma den största möjliga laggiltighet. En af mina embetsbröder skall hjälpa mig och mot antaget bruk biträda vid dess uppsättande. Är ni nöjd dermed, min herre? fortfor notarien, vänd till gubben.

— Ja, svarade Noirtier, förtjust öfver att vara förstådd.

— Hvad ämnar han göra? frågade sig Villefort, hvars höga ställning ålade honom så mycken varsamhet och som dessutom icke kunde gissa, hvad hans far åsyftade.

Han vände sig därför om för att låta efterskicka den andre nota-